

ועדת הבחירות המרכזית
לכנסת ה-20

القاضي سليم جبران
رئيس لجنة الانتخابات المركزية

השופט סלים ג'ובראן
יושב ראש ועדת הבחירות המרכזית

תב"כ 10/20

העותר: חדו"ש – לחופש דת ושוויון

נגד

המשיבים: 1. תחנת רדיו "קול ברמה"
2. הרב שלמה בניזרי
3. הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו

עתירה למתן צו מניעה בהתאם לחוק הבחירות (דרכי תעמולה),
התשי"ט-1959 (להלן: חוק הבחירות).

החלטה

1. העותרת פנתה אליי בבקשה למתן צו מניעה בגין תכנית רדיו שבועית של הרב שלמה בניזרי, המשיב 2, המשודרת ברדיו "קול ברמה", המשיבה 1. לטענתה, דבריו של המשיב 2 בתכנית השבועית מיום 20.1.2015 עלו לכדי תעמולת בחירות, שאסורה בהתאם לסעיף 5(א) לחוק הבחירות. את טענתה זו מבססת העותרת על ביקורת שנאמרה על ידי המשיב 2 במהלך התכנית כלפי מפלגת הבית היהודי, גב' רות קוליאן, וקבוצת "חרדים עובדים".

2. עוד מציינת העותרת כי בתחנת הרדיו משודרות גם תכניות של מועצת החכמים של מפלגת ש"ס, הרב ראובן אלבז, והרב מאיר מאזוז. בעתירה נכתב כי "העותר לא בדק את תוכן תכניותיהם של הרבנים מאזוז ואלבז, אבל יודע ממעקב אחרי מערכת הבחירות כי שניהם פעילים באופן ניכר במערכת הבחירות ומקדמים את עניינן של מפלגותיהם לרבות בדרך האסורה בדין" (סעיף 8 לעתירה).

3. דין טענות אלה להידחות על הסף – הן נוכח כך שנטענו בעלמה (ואף כלל לא נבדקו על ידי העותרת טרם הגשת העתירה, ויש בכך טעם לפגם), הן נוכח אי צירוף

אותם גורמים כמשיבים לעתירה (השוו: תר"מ 48/20 גולן נ' שבירו (30.7.2013); תב"כ 87/20 רשימת מהפך נ' רוכברגר (8.9.2013)).

4. ביקשתי את תגובת המשיבים. המשיבים 1-2 טוענים כי מרגע שנודע על הקדמת הבחירות, קיימה המשיבה 1 תדריכים לשדרים, העורכים והכתבים "בהם חודדו הוראות החוק והנחיות המשיבה 3 ואף נוסף עליהם קובץ הנחיות מיוחד שהנפיקה המשיבה 1 לעובדיה ובו המלצות והוראות מחמירות אף מעבר לנדרש באשר להתנהלות תקשורתית ראויה במגוון תחומים בתקופת הבחירות" (סעיף 3 לתגובה). בנוסף נכתב כי המשיבה 1 מאזינה באופן קבוע לתוכניות המשודרות, ומנחה את השדרים בזמן אמת בהתאם לאיסורים הקבועים בחוק.

5. לעניין תכניתו השבועית של המשיב 2, הרב בניזרי, מציינים הם כי מדובר בתכנית שבועית במסגרתה מוצגים נושאים אקטואליים "תוך הצגתם באור היהדות ותפיסת העולם החרדית כפי שהיא נתפסת בעיני רוחו של המשיב 2" (סעיף 16 לתגובה).

6. לעניין הדברים שנאמרו בתכנית מיום 20.1.2015, לטענת המשיבים, אלה אינם עולים לכדי תעמולה. בנוגע לביקורת שנאמרה בתכנית בנוגע למפלגת הבית היהודי, לשיטתם של המשיבים "דבריו של המשיב מהווים ביקורת לגיטימית שלו על אופייה של רשימה זו, שבעיניו אולי אינה דתית דיה, והם נאמרו בתכניתו הראשונה ששודרה לאחר פרסום תוצאות הבחירות המקדימות במפלגה זו. בעניין זה יודגש כי המשיב 2 נזהר שוב ושוב לצטט את דבריו של הרב עובדיה יוסף זצ"ל וביקורתו כלפי רשימה זו מבלי שהוא עצמו מביע דעה עצמאית בנוגע לביקורת ספציפית זו" (סעיפים 28-30 לתגובה).

7. גם המשיבה 3 טוענת כי דין העתירה להידחות. בפתח הדברים, מציינת היא בתגובתה כי היועצת המשפטית של הרשות השנייה הנחתה את בעלות הזיכיון לשידורים (וביניהן המשיבה 1) בדבר האיסורים במהלך תקופת הבחירות.

8. לעניין תכניתו של המשיב 2, נכתב בתגובה כי הרשות השנייה האזינה לתכנית מיום 20.1.2015, ולגישתה הנאמר בה אינו בגדר תעמולה אסורה. זאת, נוכח העובדה כי מדובר בתכנית אקטואליה, ולחלק מאותם מפלגות וגופים שהמשיב 2 ביקר, ניתנה זכות תגובה. עוד מציינת המשיבה 3 כי יש לתת משקל לכך שמדובר בתכנית שבועית המשודרת עובר להכרזה על הבחירות לכנסת ה-20, באופן רצוף, וכי דבריו של המשיב 2

בתכנית הן בגדר ביקורת והבעת עמדה לגיטימית. לבסוף, מציינת המשיבה 3 כי בכוננתה "להמשיך ולעקוב אחר תכניתו של הרב בניזרי ולשקול הפעלת סמכויותיה בעניין, ככל שתידרש לכך".

התשתית הנורמטיבית

9. סעיף 5(א)(1) לחוק הבחירות מורה כי "על אף האמור בכל דין אחר, בשידורי רדיו או טלוויזיה - לא תהא תעמולת בחירות בתקופת 60 הימים שלפני הבחירות". סעיף 5(ב) לחוק מסייג את סעיף 5(א)(1) ומורה כי "הוראות סעיף זה לא יחולו על שידור של תעמולת בחירות ברדיו או בטלוויזיה לפי סעיפים 15 ו-15א ו-15ד". משני אלה עולה כי בחודשיים שלפני יום הבחירות, חל איסור קטגורי על פרסומי תעמולה בטלוויזיה וברדיו, מלבד בזמנים קבועים שיוקצו מראש על ידי ועדת הבחירות המרכזית - אלה הם תשדירי התעמולה המוכרים לכולנו.

10. השאלה המתבקשת העולה מההסדר החוקי היא מה נחשב תעמולת בחירות ומה לא. שאלה זו תעסיק רבות בחודשים הקרובים גם אותי, גם את המתמודדים בבחירות, ובוודאי את באי כוחם. בחירות מתנהלות, מעצם טבען, בלחץ רב, תחת סד זמנים אינטנסיבי הנגזר אחורה מתאריך קשיח בלתי ניתן להזזה - יום הבחירות. בבחירות, אין הארכות מועד. הבחירות לכנסת יתקיימו ביום 17.3.2015, זוהי עובדה. משכך, ארחיב על הסוגיה פעם אחת, ולאחר מכן - החלטותיי בסוגיה זו יהיו תמציתיות ויעסקו ביישום העקרונות שיפורטו להלן.

11. הנשיא ברק קבע ב-בג"ץ 689/92 זילי נ' יו"ר ועדת הבחירות, פ"ד מו(2) 692 (1992) כי הקביעה אם פרסום הוא בגדר תעמולת בחירות אסורה או לא תיקבע על פי מבחן הדומיננטיות. ובלשונו:

"תעמולת בחירות הינה רק אותו ביטוי שהאפקט הדומיננטי שלו הוא בהשפעתו על הבוחר ושאינו לו אפקט דומיננטי אחר, כגון אפקט אמנותי... אכן, האיזון הראוי בין הערכים המתחרים מחייב, כי הדיבור 'תעמולת בחירות' יכלול אותו שידור אשר פועלו הוא בשכנוע ובהשפעה על הכרעת הבוחר, ולא שידור שהאפקט שלו הוא אחר (כגון אמנותי, חדשותי, דתי), גם

אם השפעות הלוואי שלו הן בהשפעה (עקיפה) על הבוחר. (שם, בעמ' 704).

12. אין המדובר באיזון אנכי רגיל בין זכות (חופש הביטוי) לאינטרס, אלא - באיזון בין חופש הביטוי הפוליטי המוקנה למועמד, לבין הזכות לשוויון המוקנית ליתר המועמדים. בנוסף, פגיעה בעיקרון השוויון במקרה דנא, מובילה כשלעצמה לפגיעה בזכות החוקתית לבחור ולהיבחר. המחוקק הגדיר בחוק הבחירות את גבולות המשחק, המותר והאסור, במהלך תקופת בחירות. כל חריגה מאלה, מפרה את האיזון העדין שבחוק. בהתאם, הקביעה אם היגד או פרסום הם בגדר תעמולה אסורה תיבחן באמצעות איזון אופקי בין חופש הביטוי לעיקרון השוויון והזכות לבחור ולהיבחר. כידוע, באיזון מעין זה, "דרך המלך היא בנקיטה בגישה מפשרת במטרה לאפשר לשתי הזכויות לדור בכפיפה אחת, וזאת באמצעות פגיעה מידתית באחת על חשבון השנייה" (ע"א 8954/11 פלוני נ' פלונית, פס' 3 לחוות דעתי (24.4.2014); בג"ץ 2481/93 ד"ר נ' מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 456 (1994)).

13. מבחן הדומיננטיות, למעשה, עוצב בהתאם למתווה זה. למבחן הדומיננטיות נקבעו במהלך הזמן מבחני עזר שונים, להלן רשימה בלתי ממצה שלהם, אשר על בסיסם אקבע בעתירה זו ובכאות אחריה אם פרסום הוא בגדר תעמולה אסורה או לא (השוו: תב"כ 2/20 אומ"ק נ' הרשות להגנת הצרכן (18.1.2015) (להלן: עניין אומ"ק)):

א. מועד הפרסום: "ככל שמועד הבחירות מתקרב תחזק ההנחה שמטרת הפעולה היא להשפיע בעקיפין על הבוחר, אף אם לפעולה תכלית עצמאית" (ת"מ 64/20 חלבי נ' נסראלדין (21.8.2013), השופטת חיות);

ב. יוזם דבר הפרסום: כאשר הפרסום נעשה על ידי המועמד או מי מטעמו, גובר החשש כי מדובר בתעמולה אסורה ולא במידע אינפורמטיבי;

ג. היקף ההשפעה הצפוי לפרסום על ציבור הבוחרים: פרסומים בשעות השיא של הצפייה בטלוויזיה וההאזנה לרדיו ייבחנו בזהירות רבה;

ד. האם מדובר בפרסום שנעשה באופן קבוע או באופן מיוחד וחד פעמי לקראת הבחירות: ראיון או כתבה מיוחדת, שנקבעו לאחר שתאריך הבחירות היה ידוע, מעלים חשש כי הפרסום יכול תעמולה אסורה. מנגד, פרסום של אירוע שמתקיים מדי שנה, ללא כל קשר לבחירות, חשוד בכך פחות;

ה. חשיבות התכלית האחרת העומדת בבסיס הפעולה והמחייבת את קיומה בסמיכות לבחירות: בפרסומים שעוסקים באירועים שאינם נעשים באופן קבוע, יש לבחון את עוצמת וחשיבות התכלית שבגינם הוחלט על מועד האירוע דווקא עכשיו - בסמוך למועד הבחירות. יצוין, כי הבחירות עצמם והעניין האקטואלי שהן מעוררות, מהווה תכלית מעין זו. אולם, אירועים מעין אלה, והתכלית שהובילה לקביעתם דווקא למועד זה, ייבחנו בזהירות יתרה.

ו. ולבסוף, כמובן שכל מקרה ייבחן בהתאם לנסיבותיו שלו - מההתחלה ועד הסוף - בהתאם לשכל הישר ולהיגיון הבריא;

(ראו: תר"מ 14/20 "למען התושבים" נ' חופרי (16.6.2013) (להלן: "עניין חופרי"); תר"מ 238/20 יריב נ' בכר (31.8.2014); תר"מ 26/20 פרס נ' אבוטבול (10.7.2013); תב"מ 23/2001 סיעת ישראל אחת נ' אינטרנט מעריב (5.2.2001); תב"כ 12/15 גולדשמידט נ' ראש הממשלה (22.4.1999); תב"מ 9/2001 קשב נ' ארץ הצבי (26.1.2001)).

14. ב-תב"כ 12/15 גולדשמידט נ' ראש הממשלה (22.4.1999), קבע השופט מצא כי האיסור על פרסומי תעמולה אין משמעו כי בחודשיים שלפני הבחירות לכנסת חל איסור על שידור תוכן אקטואלי, שבאותה תקופה יעסוק - מן הסתם - בעיקר בבחירות המתקרבות. אין לי אלא להצטרף לדעתו של השופט מצא. לגישתי, לא רק שאין מניעה בעיסוק תקשורתי בבחירות - נהפוך הוא. קיים אינטרס ציבורי ראשון במעלה כי בתקופה הסמוכה למועד הבחירות, יעסקו ערוצי הטלוויזיה ותחנות הרדיו בנושא זה בדיוק. שידורים פוליטיים מובילים לבוחרים מידועים. בוחרים מידועים ממשים את זכותם החוקתית להשפיע על הרכב הכנסת באופן מיטיבי. ועל כך יש רק לברך. רק לאחרונה כתבתי מכתב לראשי המפלגות, בבקשה שיעשו ככל שביכולתם שמסע הבחירות יתנהל באופן ענייני ומכובד, דברים היפים לענייננו:

"לעמדתי, מן הראוי שציבור הבוחרים יגיע לקלפי וייבחר במפלגה שעמדותיה משקפות ככל הניתן את עמדותיו שלו. לשם כך, עליו להתרשם בחודשים הקרובים מעמדות המפלגות השונות. קמפיין ענייני ומכובד, המציב במרכזו עמדות ורעיונות, עוזר לבוחרים להצביע באופן רציונאלי, ובהתאם - מגשים באופן מרבי את עיקרון הדמוקרטיה".

15. עם זאת, אין בכך מתן גושפנקה לכל פרסום באמצעי התקשורת בקשר עם הבחירות. קו הגבול הוא כאשר הרכיב הדומיננטי בפרסום הוא של תעמולה ולא של אקטואליה. שידורי תעמולה, בשישים הימים שלפני הבחירות - אסורים. כך קובע החוק, ואחד מתפקידי בתור יושב ראש ועדת הבחירות המרכזית היא לוודא שהמתמודדים בבחירות והתקשורת פועלים בהתאם לחוק. ניקח לדוגמא ערוץ טלוויזיה המסקר רק את השמאל או הימין הפוליטי בישראל, ורק באופן אוהד. פרסום מגמתי מעין זה, גם אם עוסק לכאורה בסוגיות פוליטיות-אקטואליות, הוא תעמולה אסורה. לא אסכין לתעמולה מעין זו, ואמנע את שידורה, היות שהיא פוגעת הן בעיקרון השוויון בין המתמודדים הן בזכויות לבחור ולהיבחר.

16. קודמיי בתפקיד עסקו רבות בחוסר הרלוונטיות של האיסור האמור מסעיף 5 לחוק הבחירות, וחלקם אף סברו כי יש לבטל כלל את האיסור האמור (ראו למשל: דברי הסיכום של יו"ר ועדת הבחירות לכנסת ה-16 השופט חשין; דברי הסיכום של יו"ר ועדת הבחירות לכנסת ה-15 השופט מצא). אם מכוח ריבוי מדיות התקשורת כיום בכלל, והאינטרנט בפרט; אם מכוח העובדה שבפועל לא ניתן למנוע את הפרותיו הרבות של האיסור באמצעי התקשורת השונים. עם זאת, וכפי שציין השופט רובינשטיין בבחירות לכנסת ה-19, אין גם בידי לומר על החוק והאיסור שבו "הלכה ואין מורין כן" (תב"כ 18/19 רשימת הירוקים והצעירים נ' שידורי קשת (6.1.2013)).

17. אמת, חוק הבחירות הוא חוק ארכאי משנת 1958, שראוי לעדכנו ויפה שעה אחת קודם. אמת, האיסורים שבו אינם נאכפים בתדירות הראויה. אולם, זהו החוק, ויש לקיימו. בנוסף, וכאן העיקר, לאיסור האמור תכלית חשובה, שצוינה לעיל. לגישתי, הפיתרון אינו נעוץ בביטול האיסור, אלא, באכיפתו - גם במתכונתו הנוכחית - באופן רצוף ומתמיד בתקופת 60 הימים לפני הבחירות. זאת, תוך התאמתו למציאות העכשווית, ככל שניתן, באמצעות פרשנות תכליתית. כך אכן עשיתי במקרים רבים בבחירות האחרונות לרשויות המקומיות, בעיקר ביחס לתעמולה באינטרנט (ראו למשל: תר"מ 44/20 מרציאנו נ' ניצן (5.8.2013); עניין חופרי; תר"מ 22/20 רוזן נ' אדיב (1.7.2013); תר"מ 58/20 רשימת מהפך נ' רוכברגר (7.8.2013); תר"מ 155/20 לדרמן נ' דהרי (15.10.2013)). וכך גם לאחרונה, בהחלטותיי בנוגע לבחירות לכנסת ה-20 (ראו: תב"כ 5/20 התנועה לאיכות השלטון בישראל נ' נתניהו (20.1.2015); תב"כ 11/20 קצין הבחירות בצה"ל נ' מפלגת הבית היהודי (1.2.2015)).

18. הניסיון ליצור מראש קטגוריות של תכנים שהם בגדר תעמולה מותרת, בגדר "כללי אצבע" נדון לכישלון. הרי, הפוליטיקאים וערוצי הטלוויזיה והרדיו מודעים כולם והיטב לאיסור על תעמולה בשישים הימים שלפני הבחירות. בהתאם, לרוב ייטען כי הערך הדומיננטי בהיגד כזה או אחר הוא חדשותי ולא תעמולתי. אולם - חדשות לחוד, ותעמולה לחוד. אין לתת יד לעקיפת ההסדר הסטטוטורי שקבע זמנים מוגדרים אשר בהם בלבד תותר תעמולה בטלוויזיה וברדיו. זליגת תעמולה בתקופת הבחירות בשידורי הטלוויזיה והרדיו מעבר לגבולות גזרה אלה, פוגעת בעיקרון השוויון בין המועמדים ובזכות לבחור ולהיבחר. לפיכך ובהתאם, אין מנוס מבחינתו של כל פרסום החשוד כתעמולה אסורה לגופו.

19. כן אציין כי ביחס לתוכן איכותי: כדוגמת עימות באולפן חדשות בין מספר מועמדים בנוגע לנושאים אקטואליים (תוך שמירה על הצגת מגוון עמדות); או ראיונות עומק ותכניות אקטואליה במסגרתם נשאלים מועמדים שאלות "קשות" - ניתן לומר כי במרבית המקרים, אתיר פרסומים מעין אלה. זאת, נוכח החשיבות המכרעת שאני רואה בעיתונות חוקרת בתקופת הבחירות, כפי שפירטתי לעיל (ראו: תב"כ 54/19 ניצן נ' שידורי קשת (17.2.2013)). למותר לציין, כי עימות בין מועמדים או ראיון עומק הגולשים לעבר מחוזות תעמולתיים - אסור. כך למשל, במקרה בו מועמד לא עונה על השאלות שנשאל באופן ישיר, אלא משתמש בראיון כפלטפורמה לשטוח את משנתו הפוליטית.

20. מנגד, בהחלט ניתן להניח כי היגדים ופרסומים מסוימים, חשודים אפריורי כי הם בגדר תעמולה אסורה. טול לדוגמא מקרה שבו פוליטיקאי מכנס מסיבת עיתונאים. סביר להניח כי דבריו יגלשו לעבר תעמולה אסורה, או למצער - כמעט ודאי כי ערב הבחירות יישאל שאלות בנוגע לנושאים אלה על ידי המשתתפים במסיבת העיתונאים (ראו: תר"מ 12/10 אבן-זוהר נ' צור (12.6.2013)).

21. ולמרות כל אלה - הניסיון מלמד כי סביר שחלק משמעותי מהפרסומים שאבחן - יהיו מקרים אפורים: מקרים שבהם אין זה ברור על פניו אם פרסום הוא בגדר תעמולה אסורה או שמא הרכיב הדומיננטי בו חדשותי-אינפורמטיבי. ניסיון העבר מלמד כי קיים קושי רב להבחין, גם באמצעות מבחני העזר למבחן הדומיננטיות, בין פרסום שהוא תעמולה אסורה לפרסום אינפורמטיבי-חדשותי מותר. "דומים הם הדברים לניסיון

הכושל להכיר בין כלב וזאב ובין תכלת לכרתי לפני עלות השחר" (מתוך דברי הסיכום של השופט חשין בבחירות המיוחדות לראשות הממשלה, 14.3.2001).

22. ודוק; נוכח האמור לעיל - אומר כבר עתה - במקרים האפורים - בהם אין זה ברור מאליו כי פרסום מסוים הוא בגדר תעמולה אסורה או לא - אטה לגישת בית שמאי. ואם נגלוש לעולם הסיסמאות: כאשר יש ספק, אין ספק (ראו: עניין אומ"ץ). כל זאת, כמובן ולמותר לציין, בכפוף לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

23. אחר כל אלה ובהתאם לאמור לעיל, אגש לבחון את הפרסום שביסוד עתירה זו.

דיון והכרעה

24. דין העתירה להידחות.

25. מצד אחד, במהלך התכנית נאמרו דברי ביקורת - בוטים לעיתים - נגד מפלגת הבית היהודי, חבר הכנסת אלעזר שטרן, חבר הכנסת הרב שי פירון, גב' רות קוליאן, וקבוצת "חרדים עובדים". חלק מהדברים, בדגש על הביקורת נגד מפלגת הבית היהודי, וחברי הכנסת הרב פירון ואלעזר שטרן, גבוליים ביחס לאיסור מסעיף 5(א) לחוק הבחירות. ויובהר: תעמולה נגטיבית - דהיינו, נגד מועמד או רשימת מועמדים - היא בגדר תעמולה לכל דבר ועניין (ראו: תב"כ 43/19 רשימת הליכוד ישראל ביתנו נ' רשימת הבית היהודי (18.1.2013)).

26. מצד שני, יש ליתן משקל לעובדה שמדובר בתכנית שבועית ותיקה (המשודרת משנת 2012 לכל הפחות), לכך שהמשיב 2 אינו מועמד בבחירות הקרובות, ובעיקר לכך כי מדובר בתכנית אקטואליה בעלת רובד ביקורתי.

27. כך למשל, וכפי שמציינת המשיבה 3, בתכנית נערך ראיון עם גב' רות קוליאן, פעילה למען זכויות נשים חרדיות ושילובן בפוליטיקה (ומועמדת מס' 1 מטעם מפלגת "ובזכותן" לכנסת ה-20). העותרת טענה כי המשיב 2 תקף את גב' קוליאן, ודבריו בגנותה עלו לכדי תעמולה. אולם, מדובר בהצגה חלקית של הדברים. המשיבה 3 מציינת, ובצדק, כי "ניתנה לה [לגב' קוליאן] הזדמנות להביע את עמדתה במשך דקות ארוכות, הגם שנשמעה כלפיה ביקורת על ידי הרב בניזרי. אם כן, הרב בניזרי לא הסתפק בהבעת

עמדתו בעניין מסוים, אלא דאג להביא בשידור דעה שונה משלו, ושאינה מקובלת עליו, ונתן גם לה כמה נרחבת במסגרת אותה תכנית" (סעיף 21 לתגובה). אין לי אלא להצטרף לדברים אלה. אמנם, דברי הביקורת של המשיב 2 כלפי גב' קוליאן היו לעיתים בוטים (בדגש על הדברים שאמר הרב בניזרי לאחר סיום הראיון שקיים עם גב' קוליאן). אולם, לרוב הם נאמרו במסגרת דיאלוג בין השניים.

28. בנוסף, רשמתי בפניי את הצהרתה של המשיבה 3 כי תעקוב מעתה אחר תכניתו של המשיב 2, ותוודא כי לא נעשית בה תעמולה אסורה. דברים אלה נאמרים נוכח כך שכאמור, אין המדובר בעתירה נעדרת עילה, וחלק מאמירותיו של המשיב 2 במהלך התכנית – קרובות למדי בדומיננטיות שלהן לכדי תעמולה אסורה.

29. כשאלה הם פני הדברים, לא מצאתי לנכון להיעתר לעתירה, והיא נדחית בזאת. בנסיבות העניין, ונוכח האמור לעיל, לא מצאתי לנכון להטיל על העותרת הוצאות.

ניתנה היום, י"ד בשבט התשע"ה (3.2.2015).

 שלים גיבוראן
 שופט בית המשפט העליון
 יושב ראש ועדת הבחירות
 המרכזית לכנסת ה-20